

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 2-A DUPĂ RUSALII

(a Sfinților Români)

(Chemarea primilor Apostoli)

SF. MC. LEONTIE, IPATIE ȘI
TEODUL; SF. CUV. ERASM

CHEMAREA PRIMILOR APOSTOLI

Astăzi ne aflăm în a 2-a Duminică după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică de la Matei, capitolul IV, care ne amintește de momentul în care Mântuitorul Hristos, trecând pe lângă Marea Galileii, a întâlnit patru pescari împreună cu tatăl lor, care își câștigau existența din pescuit și vânzarea peștelui în piața din Capernaum. Aceștia patru au fost: Simon fiul lui Ioana, numit și Petru, Andrei fratele lui, Iacob și Ioan fiii lui Zevedeu, pe care Mântuitorul Hristos i-a chemat la apostolat direct de pe malul mării. I-a invitat să-L urmeze, iar ei, fără să aibă nici cea mai mică nedumerire sau obiecție, L-au urmat. Timp de trei ani și jumătate au absolvit școala duhovnicească alături de Mântuitorul Hristos, pregătindu-se pentru apostolat, pentru nobila misiune de a vesti Evanghelia mântuirii până la marginile lumii.

În viața celor chemați distingem trei momente hotărâtoare care au marcat întreaga lor existență și activitate misionară. În momentul chemării lor, n-au zăbovit să analizeze, să-și gândească alegerea, să își pună diferite probleme cu privire la noua lor perspectivă de viață. Nici vorbă. Au părăsit pe tatăl lor, corabia cu mrejele, familiile lor, casa și agoniseala, au părăsit totul pentru a-L urma pe Hristos.

Apoi, timp de trei ani și jumătate au fost martorii predicilor și minunilor săvârșite de Învățătorul lor, care ascundeau în spatele lor lucruri dumnezeiești și tainice, anevoie de înțeles la momentul respectiv. În definitiv, în chemarea Sfinților Apostoli noi observăm dorința lui Dumnezeu de a chema fiecare suflet la El, cu mari daruri să-l dăruiască. De aceea spunem că darurile Sfântului Duh sunt împărțite, fiecare om având o harismă specială, primită din partea lui Dumnezeu. Nu este om care să nu aibă pe pământ o chemare dumnezeiască. Fiecare om este chemat sau rânduit de sus să aibă un rol, o menire în această viață. Pe lângă această chemare firească, Dumnezeu adresează fiecărui om și o chemare duhovnicească, de a cărei împlinire sau respingere depinde mântuirea sau osândirea fiecăruia. Astfel, Dumnezeu ne cheamă la credință, la pocăință, la comuniune în rugăciune, la împlinirea faptelor bune, la o trăire adevărată în Hristos, la desăvârșire și sfințenie așa cum citim în Scriptură: „Fiți sfinți, precum și Eu sunt sfânt! Fiți sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeu vostru, sunt sfânt” (Levitic 19, 2; 11, 44). Ne cheamă la Biserică să ne sfințescă.

În Sfânta Evanghelie de astăzi ni se vorbește de chemarea primilor patru

apostoli. I-a chemat dintr-o corabie pescărească în altă corabie: corabia duhovnicească, Biserica. Din corabia grijilor pământești, în corabia Duhului Celui Sfânt, care este Biserica pe care avea s-o întemeieze Hristos în ziua Cincizecimii. Au fost aleși de Hristos să devină pescari de oameni, ca cei prin care Domnul să vâneze lumea, să aducă popoarele la mântuire, să le dăruiască Împărăția Sa cea veșnică și nepieritoare. I-a chemat să devină vestitori ai Evangheliei, întemeietori ai Bisericii lui Hristos pe pământ. Aceasta este o chemare cu totul dumnezeiască rânduită

pentru anumite vremuri și adresată doar celor sfinți și aleși.

Observăm că apostolii și slujitorii Evangheliei nu se cheamă și nu se aleg singuri. Din Evanghelia de astăzi vedem că nici predicatorii sectelor și a tot felul de grupări religioase nu au o chemare și o alegere specială, căci nimeni nu i-a chemat, nimeni nu i-a sfințit, nimeni nu i-a trimis în lume să predice după mintea lor întunecată. Astăzi ne cheamă Hristos pe toți la Sfânta Sa Biserica, la pocăință, la ascultare, la fapte bune, la sfințenie, la mântuire. ❖

Pr. Adrian Chiriță

SFINȚII ROMÂNI - APĂRĂTORI ȘI RUGĂTORI DIN CER PENTRU NEAMUL ROMÂNESC

La 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât «ca de acum și până la sfârșitul veacurilor, în întreaga Biserică Ortodoxă Română, să se numere cu sfinții și să se cinstească după pravilă cu slujbă specială și cu acatist toți sfinții din neamul românesc, știuți și neștiuți, pentru a căror cinstire se instituie „Duminica Sfinților Români”, care va fi așezată în calendarul Bisericii noastre, în fiecare an, a doua Duminică după Pogorârea Duhului Sfânt, arătându-se prin aceasta lucrarea Sfântului Duh în Biserica noastră de-a lungul veacurilor.» (Act sinodal al Bisericii Ortodoxe Autocefale Române privind canonizarea unor sfinți români, 20 iunie, 1992)

S-a hotărât atunci ca, în această duminică, să fie amintiți și cinstiți cu evlavie: sfinții ierarhi, preoți și diaconi slujitori ai Bisericii Ortodoxe Române care s-au săvârșit mucenicește și au mărturisit și au apărât cu jertfelnicie credința ortodoxă, neamul și țara noastră; sfinții cuvioși și cuvioase care s-au săvârșit trăind deplin viața călugărească și care, prin pilda vieții lor și prin rugăciune, au hrănit duhovnicește pe toți drept-credincioșii; sfinții martiri din orice treaptă harică sau stare obștească și toți aceia care prin pătimirile și sângele lor martiric au primit cununa sfințeniei; sfinții români uciși de oștile păgâne sau ale altor asupritori de-a lungul veacurilor, precum și cei care au căzut în luptă cu aceștia sau în amară robie pentru credință, Biserică și neam; sfinții care s-au săvârșit luptând cu arma cuvântului pentru apărarea credinței, a Bisericii Ortodoxe și a bine-credincioșilor ei fii și toți ceilalți sfinți creștini ortodocși români din toate timpurile și de pretutindeni, știuți și neștiuți, care au sporit în dragostea pentru Hristos, fapte bune, rugăciune și virtuți creștine, pe care Dumnezeu i-a scris în Cartea Vieții.

Sfinții naționali sunt sfinții al căror cult s-a născut pe teritoriul unei Biserici naționale autocefale. Existența acestora demonstrează și specificitatea etnică a unei Biserici Ortodoxe locale, care a fost prezentă în organizarea Bisericilor Ortodoxe de la început și până în zilele noastre.

Astăzi, prin cinstirea sfinților români, canonizați în diferite etape începând din 1950-1955, 1992, până în zilele noastre, poporul nostru se bucură că are mai mulți mijlocitori sau rugători pentru el în ceruri, în fața Sfintei Treimi. În calendarul ortodox român apar nu mai puțin de 160 de sfinți.

Sunt încă mulți sfinți necanonizați, mai ales martiri din temnițele comuniste. Deocamdată știm că vor fi trecuți în curând

în calendarul Bisericii noastre, la inițiativa PF Părinte Patriarh Daniel următorii Părinți: Dumitru Stăniloae, Paisie Olaru, Cleopa Ilie, Sofian Boghiu, Dionisie Ignat, Petroniu Tănase, Gherasim Iscu și alții. Însă toți aceștia au lăsat ucenici care încă viețuiesc prin mănăstiri, sihăstrie și chiar în lume și care își sfințesc propria viață, dar sfințesc și viața celor de lângă ei, prin exemplul și prin rugăciunea lor.

Fiecare neam se prezintă la Judecata cea de Apoi cu sfinții săi. Aceștia vor interveni și vor media pentru neamul din care fac parte. La Judecata Universală noi, românii, ne vom prezenta cu Sfinții Voievozi Constantin Brâncoveanu, Ștefan cel Mare și Neagoe Basarab, cu Sfinții Cuvioși Daniil

Sihastru, Teodora de la Sihla, Ioan Casian și Gherman din Dobrogea, Ioan Iacob de la Neamț, Antonie de la Iezerul, Visarion și Sofronie, cu sfinții mucenici Ioan Valahul, Zotic, Atalos, Filipos și Kamasis de la Niculițel, Sava de la Buzău, cu Sfinții Ierarhi Ghelasie de la Râmeț, Leontie de la Rădăuți, Iachint de la Vicina, Calinic de la Cernica, Iosif cel Nou de la Partoș. Alături de noi vor fi și sfinți care, veniți de pe alte meleaguri, și-au sfințit viața pe pământ românesc ori s-au așezat la noi prin voia lui Dumnezeu după trecerea la cele veșnice. Vor fi Sfinții Antim Ivireanul, Cuvioasa Parascheva de la Iași, Dimitrie cel Nou Basarabov, Nicodim de la Tismana, Paisie de la Neamț, Vasile de la Poiana Mărului... ❀

Pârnga Duhului Sfânt pe pământul românesc

Multe ținuturi ale lumii s-au învrednicit să-i facă raiului belșug de suflete alese, care pururea se împărtășesc de neînserata lumină a lui Dumnezeu. Întru aceasta, nici hotarele neamului românesc n-au fost mai sărace decât altele. Din duhul poporului român au izvorât suflete ce s-au suit în ceata drepților; din sângele lui s-au plămădit trupuri care n-au suferit stricăciunea morții; sub altarele lui s-au mucenicit mădulare care, prin suferință, au mărturisit puternicia duhului întru Hristos; prin munții lui s-au mântuit sihaștri în luminată cuvioșie, mistuindu-se în rugăciune, post și priveghere; și nu pe puține din scaunele vlădicești s-au nevoit ierarhi care, peste cununa de aur și nestemate a prețuirii celei de obște, și-au adăugat cununa cea nepieritoare a sfințeniei.

Slavă lui Dumnezeu pentru darurile Sale, că nu ne-a rușinat în fața altor seminții lipsindu-ne de rugători apropiați. Deși aceștia, împreună cu toți sfinții, mijlocesc pentru noi în limba îngerilor, cea mai presus de orice limbă, ei cu osârdie ne pomenesc pe noi, purtătorii graiului în care, aici, L-au mărturisit pe Hristos.

Cu toate că au chipuri duhovnicești, mai presus de orice chip al sângelui și al cărnii, ei sunt acolo iconarii chipurilor noastre, ca unii ce s-au desăvârșit în templele Duhului Sfânt. Și cu toate că sălășluiesc în cetatea luminii, cea mai presus de orice împărăție, ei cu osebire ne priveghează, ca niște străjeri neadormiți ai cetății lor celei pământeste.

Prin sfinții lor, toate neamurile pământului purced din Dumnezeu și se întregesc în Dumnezeu, așa cum culorile curcubeului purced din soare și se întregesc în soare. Și precum roua pământului răsfrânge soarele și-i arcuiește lumina pe boltă, desfătându-ne, așa sfinții cerului îl răsfrâng pe Dumnezeu Cel nevăzut și-I arcuiesc slava peste veacuri, mântuindu-ne cu puterea Lui.

Slavă lui Dumnezeu că și pe pământul țării noastre a revărsat îmbelșugată ploaie de har, din care s-a brobonit roua cea mântuitoare a sfinților noștri. ❀

Mitropolit Bartolomeu Anania

NAȘTEREA PROROCULUI CARE A UNIT CELE DOUĂ TESTAMENTE

Pe 24 iunie creștinii ortodocși sărbătoresc Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul. Este una dintre cele mai vechi și mai pline de bucurie sărbători din cultul Bisericii. Îl serbăm pe Înaintemergătorul Domnului, cel care s-a învrednicit să pregătească venirea Mântuitorului în lume, mărturisindu-L drept răscumpărător.

Prin mâna lui a primit Iisus botezul în apele Iordanului, moment în care Sfânta Treime S-a arătat în plinătatea Ei. Ducând o viața curată, dedicată în întregime lui Dumnezeu, Sfântul Ioan Botezătorul a întruchipat sfințenia dobândită încă din timpul vieții, Biserica numindu-l „înger pământesc și ceresc“.

Sfântul Evanghelist Luca prezintă în amănunt nașterea Sfântului Ioan în primul capitol al Evangheliei sale. Preotul Zaharia și soția sa, Elisabeta, erau oameni dreți înaintea lui Dumnezeu, dar nu au putut să aibă copii până la bătrânețe. Se știe că la poporul evreu acest lucru era considerat un mare blestem ce se abătea asupra familiei, din partea lui Dumnezeu.

În vremea împăratului Irod, în timpul săptămânii când era de rând la templu, preotul Zaharia a intrat să tămâieze, iar îngerul Domnului i s-a arătat de-a dreapta altarului tămâierii, anunțându-l că rugăciunile le-au fost ascultate, iar Dumnezeu le va dărui un prunc, căruia trebuie să-i pună numele Ioan. Cu uimire, Zaharia îndrăznește să-i spună îngerului: „După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân și femeia mea înaintată în zilele ei.” (Luca 1, 18) Iar îngerul, văzând că nu este crezut, îi spune lui Zaharia: „am fost trimis să grăiesc către tine și să-ți binevestesc acestea. Și iată vei fi mut și nu vei putea să vorbești până în ziua când vor fi acestea, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor”. (Luca 1, 19-20)

Elisabeta era verișoara Maicii Domnului. Și ei i s-a vestit în chip minunat că avea să nască un copil și a primit vestea cu bucurie, însă a ascuns-o vreme de cinci luni (Luca 1, 24). După Bunavestire, Fecioara Maria, purtându-L în pântec pe Mântuitorul Iisus Hristos, a vizitat-o pe Elisabeta. La întâlnirea dintre cele două femei, Ioan a săltat de bucurie în pântecul maicii lui, iar Elisabeta s-a umplut și ea de Duhul Sfânt și a binecuvântat-o pe Maica Domnului și pe Prunc.

După ce a născut Elisabeta, în a opta zi, când pruncul trebuia tăiat împrejur, s-au strâns vecinii și rudele și voiau să-l numească pe acesta Zaharia, ca pe tată. Dar Elisabeta a spus că se va chema Ioan. Și cum toți cei

prezenți obiectau că nimeni din rudenția lor nu purta numele de Ioan, s-au adresat lui Zaharia, cerându-i părerea. Acesta, luând o tăbliță, a scris pe ea „Ioan este numele lui” (Luca 1, 63), iar în clipa următoare a putut din nou să vorbească. De nașterea lui, așa cum a vestit îngerul, aveau să se bucure mulți, „căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ametoitoare și încă din pântecul mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. Și pe mulți din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor.” (Luca 1, 15-16)

Sfântul Ioan, omul lui Dumnezeu

Deci vedem că, încă de la nașterea sa, Sfântul Ioan este un om al lui Dumnezeu, un slujitor al lui Dumnezeu care împlinește un anumit plan al lui Dumnezeu, și anume acela de a întoarce pe mulți evrei la Dumnezeu.

Iohanan înseamnă în limba ebraică „Dumnezeu a avut milă”, „Cel miluit sau iubit de Dumnezeu”. Sfântul Ioan a fost un smerit, dar curajos mărturisitor al lui Mesia Hristos și un împlinitor al voii lui Dumnezeu.

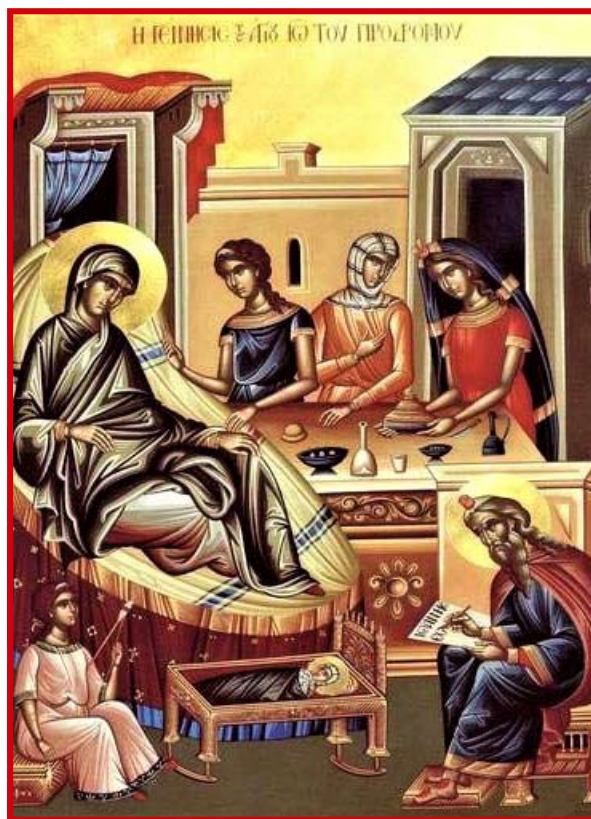
Mântuitorul Iisus Hristos a insistat să primească botezul lui Ioan, chiar dacă El nu avea păcat, spunând că se cuvine „să împlinim toată dreptatea”, adică să împlinim planul lui Dumnezeu de mântuire a lumii, tot ceea ce Dumnezeu a rânduit.

Sfântul Ioan Botezătorul se află în icoana Deisis, a Judecății de Apoi, în partea stângă a Mântuitorului, în timp ce Maica Domnului stă în partea dreaptă a Mântuitorului, ambii fiind mijlocitori în fața Dreptului Judecător pentru cei care s-au pocăit de păcate, dar nu au mai avut și timp să împlinească și faptele pocăinței.

Pentru că este rodul rugăciunii părinților săi înaintați în vârstă, a devenit ocrotitor al familiilor și ajutor al familiilor care doresc să aibă copii și este cel care veghează familiile cu mulți copii.

Ein Karem, patria Sfântului Ioan

După o veche tradiție, în Ein Karem este locul nașterii Sfântului Ioan

Botezătorul (Luca 1, 67-79). Semnificația numelui localității nu este pe deplin lămurită: izvorul îmbelșugat sau izvorul viei sau, simplu, izvorul Karemului. Locuit deja din epoca bronzului, Iosua a repartizat Karemul tribului lui Iuda (Iosua 15,20 și 59).

În secolele V-VII, bizantinii au construit aici o bisericuță închinată Sfintei Elisabeta. Mai târziu, cruciații au refăcut așezământul, însă biserica cruciaților a fost distrusă de Saladin sau, mai exact, a fost transformată într-un mare han. În secolul al XVII-lea, călugării franciscanii au recuperat și au restaurat întreaga biserică.

Actuala biserică a fost construită la sfârșitul secolului al XIX-lea. În interior, la stânga privind spre altarul principal, câteva trepte de piatră conduc spre o grotă naturală considerată ca făcând parte din locuința lui Zaharia.

În timpul lucrărilor de restaurare din prima parte a secolului al XX-lea, sub actualul portic al bisericii a fost descoperit un paraclis din secolul al V-lea sau al VI-lea, cu două morminte săpate în piatră, din epoca romană. Inscricția grecească de pe unul dintre mozaicurile paraclisului dă mărturie că este vorba despre mormintele unor martiri. După o tradiție din secolele VII-VIII, în aceste morminte au fost îngropați pruncii nevinovați masacrați din porunca lui Irod. Alături de acest paraclis a fost descoperită o bisericuță, tot din epoca bizantină. ❀

SFÂNTUL IERARH GRIGORIE DASCĂLUL, MITROPOLITUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI

„Numai atâta voiesc să trăiesc, cât să ajuterez pravoslaviei și neamului și fraților ca să poată cu înleznire, prin învățăturile sfinților să dobândească bunătățile cele veșnice.” Sfântul Ierarh Grigorie Dascalul, mitropolitul Țării Românești

părinții cei cuvioși pentru folosul sufletului”. Pe drumul de întoarcere în țară, în apropiere de Plovdiv, Bulgaria, sunt atacați de hoți, prădați de puținele lor bunuri și bătuți. Iar părintele Gherontie moare în urma bățăilor crunte, Sf. Grigorie fiind nevoit să-l îngroape la Măn. Anarghiri, din apropiere. Sf. Grigorie se va întoarce peste șapte ani pentru a-i lua osemintele și a le duce la Măn. Neamț, așa revenind părintele Gherontie în mănăstirea de metanie.

Până în 1818 Sf. Grigorie va rămâne și el la Neamț, când se va retrage la Căldărușani, în obștea formată de Sf. Gheorghe de la Cernica. Timp de cinci ani va continua să traducă, dând, printre altele, prima tălmăcire în limba română a „Tratatului despre preoție” al Sfântului Ioan Gură de Aur, tradus sub numele de „Șase cuvinte pentru preoție”. În anul 1821 va traduce și „Cuvânt pentru preoție” al Sfântului Grigorie Teologul. La Căldărușani trăia „ca un filosof ocupat cu știința, fără a accepta să primească nici o demnitate bisericească.” Și totuși, va fi, până la urmă silit să accepte, începând cu anul 1823, demnitatea de mitropolit.

Arhimandritul Ioanichie Bălan povestește în „Patericul românesc”: „La începutul anului 1823 a venit la chilia lui o solie de la București și i-a spus: Domnul țării vrea să te facă mitropolit și te cheamă!

Că măria sa, Vodă, mă cheamă, voi veni, a zis el, dar ca să fiu păstor al turmei lui Hristos eu, nevrednicul, numai de gândul acesta mă cutremur.

A doua zi a plecat pe jos spre București. Cum trecea noaptea prin satul Tunari, preotul l-a văzut rău îmbrăcat și l-a închis în cotețul porcilor, crezând că este vreun călugăr hoinar. A doua zi, o slugă i-a dat drumul pe ascuns. După puțin timp, preotul l-a văzut mitropolit și s-a înfricoșat. Iar blândul păstor, zâmbind, i-a zis: Nu te teme, părinte, că porcii

sfinției tale s-au purtat bine cu mine!”

Urcă pe scaunul mitropolitan într-o perioadă grea pentru Mitropolia Ungrovlahiei. Se dovedește a fi foarte hotărât în deciziile sale, echilibrat, plin de înțelepciune. Cu mult tact încearcă să găsească o soluție convenabilă în problema ocupării scaunelor episcopale vacante, fiind preocupat de creșterea duhovnicească a oamenilor, pentru că își dorea păstori pricepuți. Înzestrează cu cărți școlile din eparhie și aduce aici cei mai buni profesori pentru a preda. Ajută numeroși elevi săraci să-și continue studiile și insistă în construirea de seminarii teologice. Dar mai presus de toate pune rânduială în viața monahală, instaurând regulile Sfinților Părinți în toate mănăstirile din mitropolia sa.

După izbucnirea unui nou conflict ruso-turc în 1828, Sf. Grigorie va fi nevoit să ia calea exilului, pribegind pe la Chișinău, apoi retrăgându-se la Buzău și, în final, la Căldărușani. În tot acest timp se străduiește să-și recapete scaunul mitropolitan, căci, deși i se cere demisia, în anul 1831 Sf. Grigorie va spune cu demnitate: „Dumnezeu mi-a dat suflet și eparhie și când îmi va ieși sufletul, atunci voi lăsa eparhia, pentru că acestea sunt lucruri care privesc mântuirea sufletelor.” Revine în scaunul său abia pe 22 august 1833, dar nu va mai păstori decât un an, căci pe 22 iunie 1834 Domnul îi rânduiește odihnă veșnică. A fost înmormântat după obiceiul vremii, stând în scaun, într-un mormânt boltit, în apropiere de Catedrala mitropolitană din București. Abia peste șapte ani, osemintele îi vor fi dezgropate și mutate la Măn. Căldărușani.

În sesiunea de lucru din octombrie 2005, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române aprobă hotărârea de canonizare a Sf. Grigorie. Proclamarea oficială a canonizării s-a făcut pe 21 mai 2006, iar în calendar a fost trecut în ziua de 22 iunie. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 18-25 Iunie 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 18.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 21.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 23.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere
Sâmbătă 24.06	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	(†) Nașterea Sf. Proroc Ioan Botezătorul Utrenia, Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 25.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) - Utrenia, Sf. Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2023 ESTE DE 100 LEI

Gheorghe Miculescu s-a născut în București, în anul 1765, din părinți pământeni și de bun neam. A primit o educație aleasă în științele clasice, dar și în cele duhovnicești. Urmează cursurile Colegiului „Sfântul Sava”, studiind, printre altele, limbile clasice - latina și greaca - gramatica și teologia. Se spune că era cel mai bun dintre cei 75 de elevi înscriși în acel moment la „Sfântul Sava”. În timpul studiilor sale aici, Sf. Grigorie i-a avut colegi pe monahii Dorotei și Gherontie, ucenici ai Sf. Paisie de la Neamț, trimiși de acesta pentru a învăța limba greacă, atât de necesară traducerilor din Sfinții Părinți.

După terminarea studiilor, în anul 1790, tânărul Gheorghe Miculescu pleacă la Măn. Neamț, unde intră în ucenicie la Sf. Cuv. Paisie de la Neamț. Acesta îl tunde în monahism, cu numele Grigorie, apoi îl hirotonește ierodiacon. Împreună cu părintele său duhovnicesc, Gherontie, începe traducerea de texte patristice.

Mitropolitul Dositei Filitti al Ungrovlahiei, având și el nevoie de doi traducători pricepuți, îi cere în anul 1796 de la Măn. Neamț. Cei aleși sunt Gherontie și Grigorie. Ei reînființează tipografia Mitropoliei din București, tipăresc cărți de slujbă și învățătură, pun în rânduială biblioteca, apoi se întorc iarăși în Moldova, la metania lor.

Sf. Grigorie, împreună cu Gherontie, pleacă în anul 1812 la Sfântul Munte, pentru „a se închina sfințelor mănăstiri celor de acolo și să se întâlnească cu